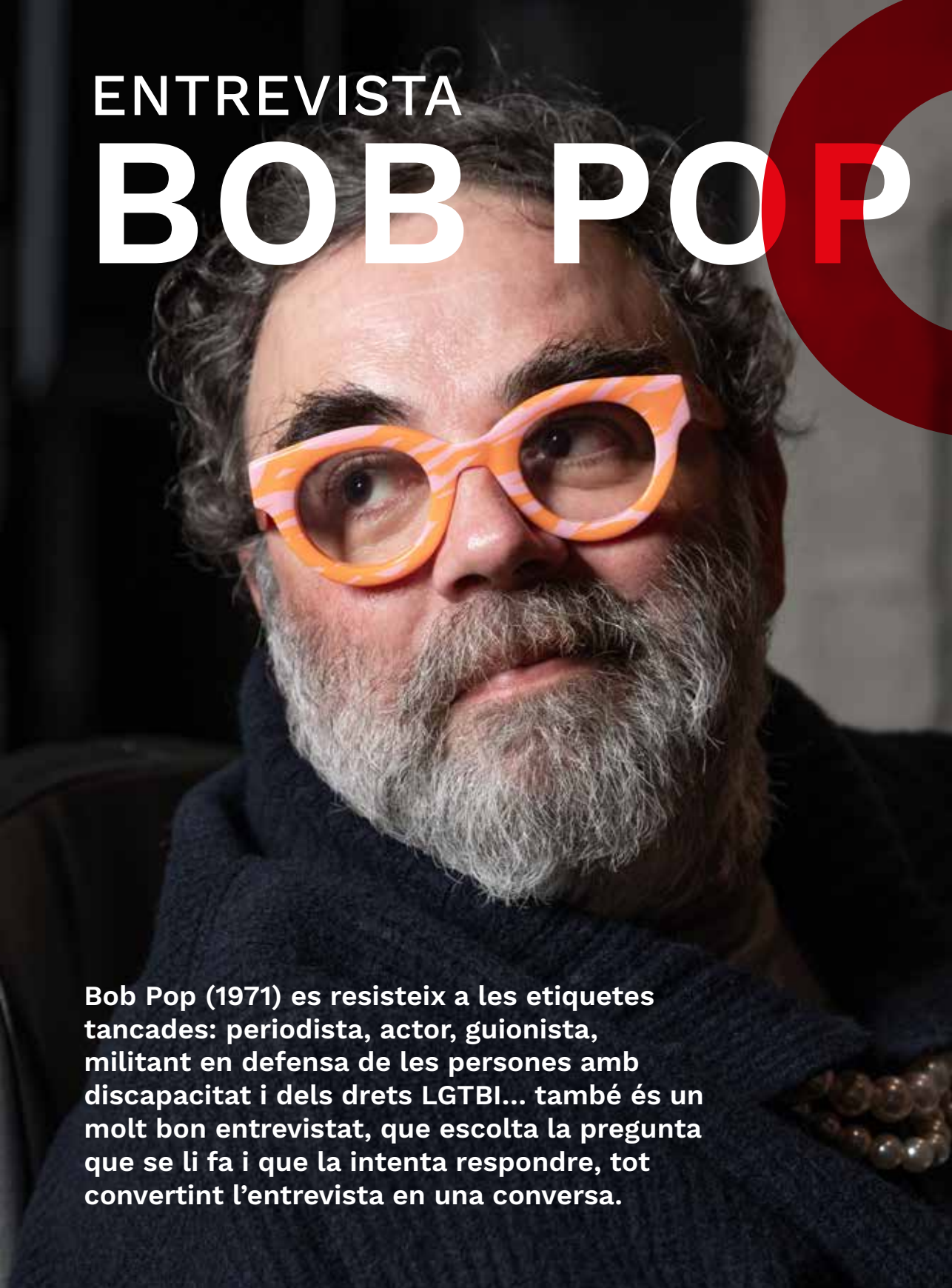

A close-up portrait of Bob Pop, a man with a grey beard and curly hair, wearing orange and pink striped glasses. He is looking slightly to the right. The background is dark and out of focus. A large red circle is partially visible on the right side of the image.

ENTREVISTA

BOB POP

Bob Pop (1971) es resisteix a les etiquetes tancades: periodista, actor, guionista, militant en defensa de les persones amb discapacitat i dels drets LGTBI... també és un molt bon entrevistat, que escolta la pregunta que se li fa i que la intenta respondre, tot convertint l'entrevista en una conversa.

El que està fent Trump
és aplicar fil per
randa la doctrina del
xoc de Naomi Klein

Entrevista
Mar Calpena

Fotografies
Mireya de
Sagarra

— **Explica'ns el teu moment vital. Comencem per aquí.**

Ara estic esperant que es concretin molts projectes i, mentrestant, segueixo amb la precarietat que fa que hagi d'estar movent els plats xinesos al circ de set pistes, d'una banda a l'altra, intentant que cap no caigui a terra.

— **Molta gent no entén aquesta incertesa del treball als mitjans i a la cultura.**

Es viu amb moltíssima incertesa, però, alhora, amb moltíssimes ganes d'anar creant coses. Has d'anar fent equilibris per arribar a final de mes. Encara que sembli que soc a tot arreu i que faig de tot, i és veritat, viure amb discapacitat suposa una sèrie de despeses que molta gent no es planteja.

— **Què implica seguir al món del treball amb una discapacitat, i més amb una discapacitat sobrevinguda?**

La meua malaltia és progressiva, i això implica anar redefinint la meua carrera segons les coses que em van limitant. Tinc la sort que el meu maridet treballa amb mi, i de tenir a més un cuidador cada dia i amics, i llocs on em criden per treballar que tenen en compte aquesta limitació. Tot i així, ho visc amb una barreja entre cansament i militància. Hi ha llocs on m'agradaria no haver d'anar, perquè, potser, la compensació econòmica no és tanta, però on és fantàstic tenir-hi presència, ocupar els espais on ningú no m'hi esperaria. Això és molt important, no només per a mi, sinó per als que venen darrere.

— **Però el sistema de cures no està a l'altura.**

No, no ens ajuda ni als que les necessitem ni als que les exerceixen. Per exemple, és molt difícil sol·licitar cures municipals sense ser conscient que contribueixes a l'explotació d'altres persones, sobretot dones. Tinc la sort que puc tenir una persona contractada vuit hores al dia, però parlo de "sort" perquè encara no m'han concedit la dependència, després de diversos anys sol·licitant-la. I un cop me la concedeixin, hauré de decidir si em donen alguna ajuda econòmica per poder pagar aquesta persona i ser jo qui determini un sou digne i uns horaris raonables, si no vull no haver de recórrer a les subcontractes que els ajuntaments acaben utilitzant per vendre la seva preocupació per les cures.

— **I mantenir-se en actiu, quines limitacions té?**

Viure amb cadira de rodes també limita les meves oportunitats professionals. Hi ha molts teatres als quals oferim el meu espectacle, però no estan adaptats. La cultura ha anat entenent a poc a poc que hi ha d'haver un espai adaptat per als espectadors i les espectadores, però no compten que nosaltres, a més de ser espectadors, també som actors o cantants o creadors. M'ofereixen feines que no puc fer perquè no puc accedir al lloc on s'han de fer. És molt gros.

— **Per què el sector de la cultura viu aquesta mena de precarietat estructural des de fa tant de temps?**

Té molt a veure amb el que explica Remedios Zafra en el seu assaig *El entusiasmo*, sobre la vocació i l'entusiasme. I perquè realment volem o tenim la necessitat de comunicar allò que fem. Això no ho sabem valorar, o ningú ens ha ensenyat a valorar-ho. Som un sector amb gent molt insegura, que no sabem quin preu tenim. Per sort, afegiria. Perquè el pitjor que ens pot passar és que sapiguem quin és el nostre preu, perquè saber-ho ens canvia de lloc. A mi, a més, em cal contractar una persona externa, i ho he de tenir en compte en plantejar quin és el meu preu. Significa alentar molt els processos, passar mesos en una situació molt precària, preveure que després t'has de recuperar, etcètera. Però tot té a veure en el fet que, en realitat, necessito explicar el que faig...

— **Parlem, doncs, de temes una mica més generals. Com valoren la situació política del moment i de com t'agradaria veure la societat?**

El que està fent Trump és aplicar fil per randa la doctrina del xoc de Naomi Klein. I està dosificant els titulars perquè Elon Musk els pugui rendibilitzar a X. Així genera un estat de pànic que ens fa pensar que no hi ha més remei. Hi ha coses que està plantejant que em semblen encara més perilloses del que creiem... Jo no crec que hagi d'arribar a deportar tanta gent com diu, però sí que la por que està generant i les condicions laborals seran molt pitjors, i les persones migrants poden acabar vivint amagades en magatzems o en habitatges insalubres per fugir dels qui els vol deportar o delatar. El pitjor de tot d'aquesta situació és que pot arribar un moment que aquestes persones pensin fins i tot que tant de bo els haguessin deportat.

— **I a Espanya com ho calibres, tot això?**

A Espanya estem veient com s'acosta el ferrocarril, i que hauríem de fer alguna cosa perquè descarrilés. I em sembla que és a les

nostres mans denunciar-ho. I, sobretot, plantejar possibilitats d'un altre sistema, que sigui més social, més protector, més solidari. És essencial que recuperem allò presencial i trobar-nos als carrers, als centres socials, als sindicats, als teatres, allà on puguem parlar cara a cara i descobrir que els altres no són enemics. Jo sempre plantejo una cosa que a mi em fa molta por i és que molta de la gent l'única cosa que en sap, de menors no acompanyats, és el que escolta en programes de televisió terrorífics i completament xenòfobs.

— **Tu creus que en aquest sentit les xarxes ajuden o distorsionen?**

Les xarxes distorsionen i s'han convertit en un llop. I sobretot X, on jo ja no hi soc. El que es pretén amb l'assetjament que s'hi viu no és personal, és treure'ns als altres les ganes d'escriure-hi res... I això, la manera de combatre-ho és, malgrat tot, anar fent, sent a les xarxes o buscant normalitats cara a cara. Sempre que puc, prefereixo tenir trobades presencials. Fins i tot em trobo amb gent que no conec de res. Per a mi, és fonamental, perquè també és part de la meua feina: escoltar i conèixer i, sobretot, adonar-me que hi ha moltes més realitats que les que jo visc a la meua bombolla.

— **Quin paper haurien de tenir els sindicats en la ruptura d'aquestes bombolles?**

Tenen un paper molt important quant a agents transversals. Al final a tots ens uneix voler unes condicions de treball dignes... Els sindicats han de ser llocs de trobada i de reivindicació, llocs on compartir molta més informació. Espais oberts on es debatin coses, on es parli, on es facin aportacions. I no perdre de vista que els nostres drets laborals són la nostra vida, perquè al final passem molt de temps treballant.

— **Què et semblen les tesis sobre el final de la feina i el posttreball?**

En això els sindicats han de ser honestos. Hauríem de parlar molt seriosament de la fi del treball, del rol dels robots, de les intel·ligències

artificials, dels treballs que deixaran d'existir. I hem de saber què fem amb això. La renda bàsica és una idea estupenda, però en calen més. Potser ens hem de tornar a plantejar tornar a l'intercanvi. Jo, moltes vegades, com a persona dependent, penso que m'agradaria molt que la meua cura no fos simplement un intercanvi econòmic, sinó que jo també pogués cuidar, d'alguna manera. Hem de començar a pensar que no tot ha de ser monetitzable.

— **Això és complicat...**

Sí que és complicat i és utòpic, però està bé que hi hagi el plantejament a l'horitzó.

— **En una entrevista vaig llegir que deies de tu mateix que ets la imatge viva del “parany de la diversitat”.**

Plantegem les diversitats com si fossin simplement alguna cosa afegida o un fet anecdòtic, reivindicatiu, però penso que, al final, el parany de la diversitat està col·locat en tots nosaltres. Tots sabem com volem que ens estimin, com volem que ens percebin i qui som, i les nostres reivindicacions de treball i obreres, també tenen a veure amb els nostres cossos i amb les nostres identitats. En molts casos, moltes precarietats tenen a veure amb aquestes reivindicacions i no podem sostreure la diversitat de la identitat. No és igual la identitat laboral d'una persona del col·lectiu LGTBIQ+ que la d'una que no ho és, la d'una dona, d'una persona amb discapacitat... Tot això va barrejat, i pretendre aïllar-ho en un microscopi és deshumanitzar-nos.

— **L'esquerra s'ha tornat una mica reaccionària?**

No, l'esquerra s'ha tornat curosa. El problema és que la dreta s'ha tornat terrorífica i despietada. L'esquerra l'únic que fa de tant en tant, és parlar una mica les coses i dir que no tot s'hi val. I potser sembla una esquerra que fa sermons, però en realitat està molt bé quan algú ens diu que alguna cosa no està ben feta. Jo no em sento renyat. Sento que em paren un moment perquè m'aturi a pensar. Quan algú ens diu que

Les xarxes
distorsionen i
s'han convertit
en un llop.

no estem pensant bé alguna cosa, ens molesta perquè com que no podem parar de produir, no podem parar la inèrcia.

— **En aquest sentit, creus que la reducció de jornada ens ajudaria?**

Sí, però, serem capaços de vèncer-les? Sempre m'ha cridat molt l'atenció la gent que recorre a allò privat, però que potser no caldria que ho fes si tingués més temps. I potser podria

dedicar-lo també a millorar la qualitat d'allò que és públic, a apuntar-se a grups que defensin la sanitat pública, per exemple. Jo mai no he anat a la sanitat privada. Si jo em limito simplement a pagar perquè la sanitat privada m'atengui, no podré ni amb les meves manifestacions artístiques o personals reivindicar els meus drets. I no n'hi ha prou amb ser un usuari preocupat. Allò que és públic és l'única sortida que tenim que el món sigui un lloc com és: divers. ●